

KUIFJE

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

44

ONZE BRIEVENBUS

René Van de Wynckel, Lemmensstraat, 40, Mechelen, heeft samen met Frans Meulemans besloten een nieuwe club op te richten in Mechelen. Al onze Mechelse lezers uit de omgeving van onze vriend worden vriendelijk verzocht zich met hem in verbinding te stellen om een vrolijke club te stichten.

Gratien, De Waete, Gewad, 32, Gent, verzamelt postze-

gels uit alle landen en zou de zegels die hij dubbel heeft willen verwisselen met andere postzegelliefhebbers. Men kan zich rechtstreeks tot hem wenden.

Ivo Vanderhoeven, Boortmeertbeek. — Ik hoop je weldra in onze grote club te mogen begroeten. Ik heb hartelijk gelachen met je

mop. Hoor ik nog wat van je? Met mijn hartelijkste groeten.

Jos Sels Lier. — Ik was blij met je te kunnen kennis maken, en zie met belangstelling uit naar het moment waarop je lid van onze club zult worden. Heb je veel pret

beleefd met de decalcomanies? Met mijn beste groeten.

Charles van Gasse, Antwerpen. — We zijn al sinds lang trouwe vrienden, niet? Ik heb gehoord dat je de schipperschool verlaten hebt, en nu met je vaders' boot gaat varen. Ik hoop dat je een

HET VERLEDEN

NA het indrukwekkende Officie van de Doden dat ik in onze hoofdkerk bijgewoond had, wandelde ik nog even langs de zijbeuken waar verschillende praalgraven prijken van heren die eeuwen geleden van Brabant een rijk en welvarend land gemaakt hebben.

Hun praalgraven zijn bijzonder mooi. Onder hun marmeren beeltenis in volle wapenrusting liggen zij samen met hun huisvrouw, en meestal ook hun trouwe hond, te wachten op de Dag der Heropstanding. En terwijl ik die verschillende graven bewonderde, kwamen me de woorden van Rodenbach weer te binnen: Het verleden leeft in ons! en ik dacht hoe wij in onze harten nog diezelfde dromen koesteren als eeuwen geleden een Ruusbroec, Karel de Stoute, Keizer Karel, Willem van Oranje, Johannes Berchmans, de Ruyter, van Gansen, Pater Damiaan en zovele anderen nog, die op zee, in de kolonies, in de missies, hier te lande en elders met hun leven en dood bewezen hebben, dat dit schone volk der Lage Landen met zijn twee voeten op de grond staat en toch van vrijheid, schoonheid, goedheid en groetheid droomt, en kan leven voor zijn dromen!

Ja, dat het verleden nog in ons leeft, heb ik weer eens zo duidelijk aangevoeld, toen ik in onze hoofdkerk voor al die praalgraven stond.

Kuifje

LEEFT in ons

trouw Kuifjeslezer zult blijven en ik van je nog veel nieuws zal krijgen. Veel geluk!

Werther Quartier, Heule. — Heb je nu reeds een kenteken, Werther? Ik zou je zo eens incognito willen ontmoeten wanneer je fier het clubinsigne draagt. Hartelijkste groeten!

Walter Cecat, Doornikwijk, 155, Kortrijk, roept samen met zijn

ONZE BRIEVENBUS

vriend Delaere, al de Kuifjesvrienden uit zijn omgeving op om een grote club te stichten. Vooruit, jongens, ik verwacht veel nieuws van de nieuwe club van Kortrijk.

P. Daelman, Lange Boomgaardstraat, 102, Gent, zou willen corresponderen met een Hollandse Kuifjesvriend. Hij wil ook prentjes van

Martougin (laatste series) ruilen tegen Historiapunten.

Roger De Geyter, Ninove, om lid te worden van de Kuifjesclub moet je ons je volledige naam, voornamen, adres, geboortedatum, en een pasfoto opzenden en er 10 frs. in postzegels bijvoegen indien je geen abonné bent. Indien je geabonneerd is, of je laat

abonneren, dan wordt je gratis ingeschreven. Alle clubleden krijgen de mooie clublidkaart en de roosters voor het schrijven en ontcijferen van geheime boodschappen. Een kenteken van de Club kost eveneens 10 frs. Wanneer mag ik je in onze grote familie verwelkomen?

Franqu Fiers, Sint Amandsberg. — Heb je reeds veel genoege beleefd met het plakken van de decalcomanies? Volgend jaar zullen we zeker weer een aangename ontspanning organiseren aan de kust, en dan zul je wel opnieuw van de partij zijn, zeker? Met mijn hartelijkste groeten.

KUIFFE'S GROTE PRIJSVRAAG

Volgende week: TWEEDE VRAAG! Bewaar zorgvuldig je antwoorden tot het moment waarop er een vragenformulier in ons blad zal verschijnen. Dat formulier zal dan moeten ingevuld worden en ingezonden. Bewaar ook zorgvuldig de deelnemingsbons, want die moeten samen met het formulier opgezonden worden.

ER IS EEN NIEUW

KUIFFESALBUM
VERSCHEEN:

HET ZWARTE GOUD

EEN KUIFFESVRIEND die nog geen penning geschonken heeft voor

KUIFFES KERSTBOOM is geen echte Kuifjesvriend!

Stort vandaag nog op Postrekening 190.916, van Les Editions du Lombard, Brussel, met vermelding:
VOOR KUIFFES KERSTBOOM.

DE LEEUW Van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR *Veij naare H. CONSCIENCE*

Ik niem uw hamas aan en werp mi in de strijd. De Fransien zullen denken dat u weerkekeerd is!

Jan je bent een dappere kerel! Kom, help mi mijn hamas losspesen!

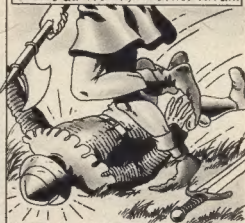

Jan de Vlaemynck trekt het hamas aan, brijpt Willem's slagzwaard en loopt naar het slagveld.

Pak vast, kerels! Hier is Willem van Gulik weer!

De mannen van van Gulik, aangemoedigd door de terugkomst van hun vermeende aanvoerder, winnen weer terrein.

Intussen zijn een duizendtal ridders, onder leiding van Rudolf de Nesle slaaps geraakt met de bende van Jan Bortuut, de Gentenaar. Door een list kan Bortuut de Fransien omsingelen. Een vreselijke slachting begint onder de ridders...

Mijnheer de Nesle, geef u over!

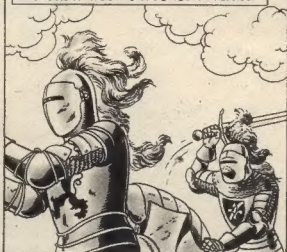
Stelselmatig wordt de Franse bende uitgeroeid. Ook de dappere de Nesle valt weliswaar onder de knofs van een Gentenaar...

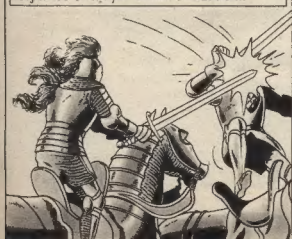
Een weinig verder zijn Gwilde Adolf van Nieuwland en Sigher Loncke, die de rode standaard van Vlaanderen draagt, door een schaar ridders onder bevel van de Chatillon ingesloten. Het drietal verdedigt zich met ware heldenmoed!

de Chatillon tracht Gwilde neer te vellen...

Maar, Adolf van Nieuwland springt op de landvoogdt toe en werpt hem uit het zadel...

De dwijnpeland wordt verpletterd onder de hoeven der paarden.

Buna! In het Franse leger beucht nu de Vlamingen. Gwilde bemerkt dat vele Vlaamse bendes voor de overmacht moeten wijken. Maar plots...

Kijk eens, heer Gwilde! Wat is dat, finds aan de einder?!

NIEMAND heeft ooit geloof gehecht aan de legende van de mooie roos die haar ziel had verkocht. Ik vraag me af waarom, want ze is zo waar als vele andere legenden die nooit in twijfel worden getrokken...

De Herfst had reeds zijn roest-rode en goudgele kleuren, met hier en daar een delicaat streepje bruin en grijs, over het woud gelegd en in de tuinen en lanen de bloemen een na een uitgedoofd. Dan had hij de wind door de droge bladeren gejaagd, de regen doen neerpletsen en was verdwenen zoals de Lente en de Zomer het hadden gedaan. De Winter had de scepter opgeëist...

De eerste dag dat er glinsterend rijp op de naakte boomtakken lag, viel de roos op. Te midden van de dode tuin stond ze daar zo mooi en stralend als op een zonovergoten oogstdag. Ze was diep rood van kleur en de koude scheen haar niet te deren. Het werd nog kouder, doch de roos wiegde zachtjes op haar groene stengel en verloor geen enkel van haar fluwelen blaadjes. Ze schitterde donkerrood en iedereen die er voorbijging, moest denken aan een lauwe zomernacht...

Men begon zich af te vragen hoe dat mogelijk was?

Niemand kende de ware reden, alleen de roos kende het geheim, doch ze verborg het onder haar donkerrode blaadjes en vertelde het aan niemand...

Ook tijdens de zomermaanden had ze gebloeid en geschitterd, veel mooier en fijner dan haar buurvrouwen. Ze had het trots

De roos die haar ziel VERKOCHT

kopje hoog opgestoken en zich waardiger geacht dan alle andere bloemen uit de tuin.

Op een avond barstte er een geweldig onweer los en te midden van de huilende wind en de rollende donder hoorde de roos haar naam roepen. De roos kende die stem niet, maar ze sprak op zulke vleiende toon, dat ze dadelijk luisterde...

— Mooie roos, je bent de schoonste van heel deze tuin, ik wil je een wonderbaar geschenk aanbieden... Je zult nooit sterven... ik vraag je in ruil slechts een beetje van je heerlijk parfum...

De roos dacht er niets eens over na. Nooit sterven! Dat moest enig zijn en ze schonk al haar rozengeur aan de geheimzinnige stem.

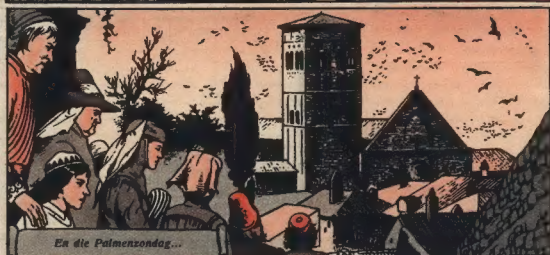
Die stem was de stem van de duivel en toen de roos haar geur weggeschonk, had ze meteen haar ziel gegeven...

Een roos, die zo schoon openbloeit, moet heerlijk geuren! Zo dachten de mensen die er voorbijgingen en ze staken hun neus in de kelk. Maar neen, deze roos geurde niet. Men vond het vreemd en keerde zich af, want een roos die fluwelig glanst en niet geurt, kan niet echt zijn. Heel de Winter bleef ze even welig bloeien, doch toen de Lente weerkwam en de tuinen met tere bloesems bezaaid lagen, waarvan het parfum iedereen nieuwe levensmoed schonk, stierf de rode roos van verdriet...

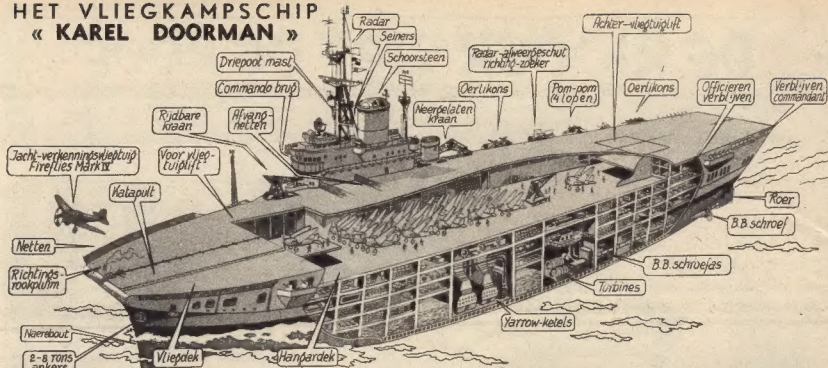
DE RIDDER MET DE ROOS

Guccio werd opgevoed door bandieten. Hij heeft het leven van Vannuccia gered en wordt jachtmeester op het kasteel van Riparossa. Hij wordt echter na een tijd de deur gewezen. Intussen in Assisi...

(Wordt voortgezet.)

HET VLEGKAMPSCHIP « KAREL DOORMAN »

DE SLAG in de JAVAZEE

Aan de hand van deze mooie schematekening van onze vriend Bob Demoor, kunnen onze lezers zich een idee vormen van de grootste eenheid van de Nederlandse oorlogsvloot, het vliegkampschip « Karel Doorman ».

Maar, wie is Karel Doorman? Een van onze medewerkers wil jullie graag de boeiende geschiedenis vertellen, die aan deze, voor velen nog onbekende figuur, verbonden zit.

HOE we aan de naam Karel Doorman kwamen, naam die nog nooit in de geschiedenis der vloot was voorgekomen? We moeten daarvoor teruggaan tot de krijgsoverdriven in Indië in Februari 1942. Toen de Japanners, na de verovering van Thailand, de Philippijnen, Malakka en Singapore ook Nederlands-Indië bedreigden, hadden de geallieerden de handen vol bij hun pogingen de opmars van de vijand te stuiten en konden ze slechts betrekkelijk geringe strijdkrachten ter beschikking stellen om de Nederlandse koloniën te beschermen, waarvan in het bijzonder Java zeer belangrijk was.

Voor de verdediging van Java werd daarom een eskader, bestaande uit Hollandse, Engelse, Amerikaanse en Australische eenheden gevormd om de Japanners, die grote transportvlooten onder sterk geleide naar Java zonden zoveel mogelijk op te houden. Tijd gewonnen was al veel gewonnen. Na verschillende acties tegen de Japanners, die ook over een overweldigende

de luchtmacht beschikten, voer dit eskader, bestaande uit de Nederlandse jagers « De Ruyter » en « Java », de Amerikaanse kruiser « Houston », de Engelse « Exeter » en de Australische « Perth », begeleid door twee Nederlandse, drie Engelse en vier kleine Amerikaanse torpedojagers op 27 Februari 1942 uit de haven van Soerabaia onder bevel van de Nederlandse Schout-bij-Nacht Karel Doorman. Het zou de laatste tocht zijn. Spoedig was contact met de vijand gekregen — een grote transportvloot onder geleide van twee zware kruisers, zes lichte kruisers en twaalf jagers benevens onderzeeboten en vele vliegtuigen, bevond zich ten noorden van Java. In de middag van de 28^e begon, op een afstand van 27 kilometers, een artillerieduel. Die afstand was evenwel te groot voor het geschut der kleinere schepen, zodat Schout-bij-Nacht Doorman de afstand verkleinde door naar de vijand toe te stomen. Het resultaat van dit treffen was dat aan onze zijde verloren gin-

gen: de Engelse kruiser « Exeter », die door een treffer in de machinekamer geen vaart meer kon lopen en onder geleide van de Nederlandse jager, « Witte de With » naar Soerabaia werd gezonden. Verder werd de Nederlandse jager « Kortenaer » getorpedeerd, de Engelse jager « Electra » vernietigd en de Engelse jager « Jupiter » eveneens getorpedeerd. Van de Japanse schepen werden twee zware kruisers in brand geschoten.

Het geallieerde eskader bestond nu nog maar uit de vier lichte kruisers, de « De Ruyter », het vlaggeschip van Doorman voort, dan de « Houston », de « Perth » en de « Java », want de Engelse jager « Encouter » was van de hoofdmacht afgedwaald en de vier kleine Amerikaanse jagers waren naar Soerabaia vertrokken om brandstof in te nemen.

Niettegenstaande de overmacht der Japanners wilde Doorman de strijd niet opgeven — ten koste van alles tijd winnen door de vijand op te houden en zo mogelijk te verzwakken. Om de vijandelijke onderzeeërs te ontlopen, steevende Doorman naar het Noorden, waarbij de vier schepen in kiellinie, dus achter elkander, bij maanlicht van zeer nabij de drengelingen van de « Kortenaer » passeerden zonder deze te kunnen opspikken. Het moet een moeilijk ogenblik geweest zijn voor de in het water liggende mannen, maar ze be-

gripen de situatie en zetten een luid hoera-geroep in om hun nog weerbare makkers aan te moedigen.

Maar het einde van het drama naderde snel. Laat in de nacht ontmoetten de vier schepen twee zware Japanse kruisers die door vliegtuigen de hoogte waren gehouden van de bewegingen van het geallieerd eskader. Een strijd ontspoon zich, er werd hevig gevochten, op leven en dood; er vielen aan beide zijden zware treffers, vele doden en gewonden. Om half twaalf waren de beide Nederlandse kruisers, de « Ruyter » en « Java », brandend ten onder gegaan. De twee overgebleven schepen trokken zich nu uit dit gevaarlijke strijdtoneel terug, daar het ondoenlijk was iets tegen de steeds aangroeiende Japanse strijdmacht uit te richten. Later vielen deze schepen toch, met andere geallieerde oorlogsschepen, aan de Japanse aanvallen ten offer bij pogingen om door de smalle zeestraten tussen de Indische eilanden naar Australië te ontsnappen.

Welnu, om zijn beleid en zijn onversaagdheid als aanvoerder van dit eskader, dat de Japanners zolang had opgehouden dat hun overrompeling van Australië niet ten uitvoer kon worden gebracht, werd de nagedachtenis van Schout-bij-Nacht Doorman geëerd door het eerste grote oorlogsschip van de nieuwe Nederlandse vloot naar hem, Karel Doorman, te noemen.

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN
TEKENINGEN

Hassan en Kaddoor zijn in Frankrijk aangespoeld ten tijde van Napoleon. Ze maken kennis met de tovenaarsdoctor Tromboni, en gaan voorstellingen geven...

door JACQUES
LAUDY

MAANDEN
GAAN VOORBIJ
EN
HASSAN
EN
KADDOOR
VERGEZELLEN
DOCTOR
TROMBONI
NOG STEEDS OP
ZIJN
TOCHTEN
DOORHEEN
FRANKRIJK...

Napoleon's veldtocht in Egypte is ten einde.

Kaddoor blijft zijn goede gewoonten getrouw, hij eet steeds tot hij bijna harst.

Toe, slik dit hier!
Gelukkig dat we
heilwater hebben!

Hij zal nooit
veranderen!

Napoleon stichtte het beroemde Egyptisch Instituut

Voor de duizendste keer kijken Hassan en Kaddoor in de kristallen bol...

Nog altijd niets! Hij bent een heel speciaal geval. Dat is zeker. Ik kom erachter vroeg of laat wel achter. Ik vraag me nog altijd af, waar ik je vroeger gezien heb...

Het is onverdraaglijk!

Admiral Nelson keldert de Franse vloot in de baai van Aboekir...

Doch generaal Murat verslaat het leger van de Turken...

Kaddoor krijgt pas voor goed smaak in de Franse wijn...

Weer dronken!
Ik... hik... niet waar... hik... je mag dat niet zeggen!

Napoleon wist dat zijn regering het niet kon bolverken en bestoot terug naar Frankrijk te gaan. Hij ontsnapte aan de Engelse oorlogsbodems...

Onze vrienden verkopen overal hun heilwater...

... Napoleón gaat nu voor goed de weg naar de roem op. Hij wordt Eerste Consul van Frankrijk.

Op zekere dag komt Tromboni met zijn woonwagen en zijn toverkunsten in de hoofdstad...

Eindelijk zijn we in Parijs, vrienden!

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER — GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Grey heeft van zijn buitengood te Siedliska een opleidingschool voor piloten gemaakt. Als de scholten hun deuren heropenen, moeten de leerlingen hun studies voortzetten...

SERGE toont de tomaten die reeds lichtrood aan de struiken hangen en de grote aardbeien die hij kweekte. De jongens willen dadelijk het bewijs of zijn lof wel gegronsd is. Naast een mandje lekkers aardbeien, smullen ze in de schaduw van een wilde kerseboom ook nog een behoorlijke hoeveelheid frambozen op. Ze likken duimen en vingers af en Serge is in zijn nopjes. Hij toont hun de verschillende knepen en kunsten die hij gebruikte om de boomgaard te verbeteren. Hij heeft zelfs meloe-

deren hem over de school en omgeving vertellen. Het avondmaal verloopt in een ware feeststemming. De kapitein zit in het midden en straalt van vreugde. Niemand had de geest van aanjagen. Als ze eindelijk van de tafel opstaan is het om zich op het terras te zetten en van de zoete avond te genieten. Grey rookt zijn pijp en luistert naar hun verhalen. Hij moet denken aan de avond dat hij in het bos zat en Stefan Wiretski bij het kampvuur zag staan.

De maan hangt vol en rond aan de hemel en begiet de bomen en de gevel van de stallen met een gouden schijnsel. De wind ritselt door de bladeren en brengt de geur van anjelen en reukerwtjes mee. Af en toe trekt Grey aan zijn pijp zodat er een vlam en een rookwolk uit opstijgt. Een nachtvinder fladdert tegen de verlichte ruiten van de eetzaal.

— Een raid is voor mij het heerlijkste wat er bestaat, zucht Plichta. Maar, voegt hij er aan toe, ik spreek niet over een wel bepaalde en uitgestippelde raid zoals Zakcheski meent. Geen raid van Londen naar New-York of zelfs geen reis rond het continent, maar een vlucht zonder doel... een reis waaraan nooit een einde komt. Ik wil over bergen en dalen vliegen, heel hoog de lucht in stijgen en de ruimte doorklieven. Ik zou een vliegtuig willen kopen of misschien maak ik me ooit een klein toestel... Ik zou het niet willen bezitten om records te breken, maar om te vliegen; enkel en alleen om te vliegen voor m'n plezier. Van vliegen kan beroep maken, zoals Bielak het wil doen, neen, dat zou ik niet kunnen.

— Je zult geen machine kopen, en ook geen vliegtuig bouwen, maar je hele leven zonder reisbillet vliegen! merkt Kramer droogweg op. Er wordt hartelijk gelachen.

— Ik zal je nog ooit ergens in mijn toestel ontdekken als ik ik piloot bij de burgerluchtvaart ben, zegt Bielak.

— Wil je werkelijk lijnpiloot worden? vraagt Iemad.

— Heel zeker, antwoordt Bielak rustig. Ik zal nooit geen vliegtuig kunnen kopen, maar vliegen zal ik, al was het op een strijplank met een motor! Eer en glorie, records en waaghalzerijen zijn in de grond een dwaasheid. De vorige Winter had het zodanig gesneeuwd dat de treinen niet konden rijden, de wegen waren onbegaanbaar en per auto was er geen doorkomen aan: de vliegtuigen verzekerden echter een regelmatige dienst.

Zijn jullie dat nu reeds vergeten? Een snelheidsrecord of honderd loopings achter mekaar bekeken niet zoveel als de moed die een lijnpiloot nodig heeft om door alle weer heen zijn tocht te volbrengen. En wat te zeggen van de verantwoordelijkheid die hij draagt? Het leven van de passagiers is aan hem toevertrouwd. En voor dit alles krijgt hij geen lintjes of onderscheidingen, doch eenvoudig zijn mandioolen. Ik ben er van overtuigd, dat het een eer is lijnpiloot te zijn.

— Ja, zegt Grey terwijl hij een wolk uitstoot.

— Misschien, vindt Stefan, en dromerig voegt hij er aan toe: het is schoon, het is ook heldhaftig, doch ik zou het niet kunnen. Zo'n vluchten als die van de voorbije Winter zijn eerder zeldzaam. In normale omstandigheden is zo'n geregelde vlucht voor de piloot eerder vervelend. Hij stijgt op en wecht op de korte bocht maken, niet links of rechts van zijn lijn wijken en moeten landen volgens de voorschriften. Voor mij steekt al de charme van het vliegen in de avontuur.

— Ik zou wel eens willen weten waarvoor en voor wie zulk een 'artist-piloot' ooit nuttig kan zijn? zegt Kramer piagend.

— Nu ja, zo'n halsbrekerijen worden in baar goed betaald, maar dan moet je ook een kunstenaar zijn en de weg, die men

Hij ontrekt zich aan het wettelijk gezag.

nen gekweekt en spiraalvormige komkommers!

Johnson laat hen proeven van de peerdermelk en Margaretha roept hen in de keuken om frisse roomachtige melk te drinken, wat ze zich geen tweemaal laten vragen. De huishoudster bekijkt hen één voor één en zegt dat ze vernagerd zijn en er bleek uitzien.

— Dat zal hier vlug veranderen, voegt ze er lachend aan toe, ik zal er wel voor zorgen!

De jonge piloten weten blijkbaar dat ze het ijs moeten smeden terwijl het heet is en vragen, als voorschot, al vast een bord frambozen met slagroom. Terwijl ze hiervan snoepen moeten ze over het leven in de stad vertellen. Dan gaan ze naar de paarden en nemen daarna zelfs een kijkje op de zolder. Onderweg ontmoeten ze Diewulski. Ze roken al zijn sigaretten op en hij schijnt dit niet eens erg te vinden! 's Avonds in iedereen op post. Adam Plichta kwam als laatste, en vanzelfsprekend zonder spoorkaartje te Siedliska toe. In het station van Blajstok had men hem bijna in de doos gedraaid voor landloperij! Hij kon de ijverige weideniers gelukkig overtuigen dat hij geen zwerver of landloper was.

Adam luistert met twee oren naar de berichten welke de an-

moet afleggen om dit te bereiken, is zeker lang en gevaarlijk. Ik zou veel liever invlieger zijn voor een of andere grote firma en altijd nieuwigheden beproeven.

— Dan breekt je je nek! antwoordt Malicheski.

— Niet zo vlug! lacht Grey.

Iedereen bekijkt hem in de hoop dat hij zijn bewering zal bewijzen, maar de kapitein zwijgt en Lechek neemt het woord:

— Voor mij heeft het voorlopig geen belang te weten waar en hoe ik zal vliegen. In de lucht ontmoet men altijd verrassingen. De strijd met de elementen zal altijd en overal bestaan. Veel avonturen zou ik willen beleven!

— Avonturen beleven kan toch geen «doel» zijn, en ook de loutere acrobatie niet, zoals Wiretski beweert. Dat is de stem van Gorski, de technicus. Hij verstaat Bielak nog best, maar hij wil scheppend werk verrichten.

Vliegen is slechts een middel voor mij om te zoeken, naar beter, naar veiliger. Al de rest laat ik met plezier aan de anderen over! Misschien kan ik eens de toestellen leveren die zullen dienen voor de lijnen van Bielak, voor de wereldreis van Zakcheski en de grillen van Plichta! Ik zou al jullie emoties kennen en nog veel meer...

— O ja, schulden aan de families van de sukkelars die omkwamen in jouw vliegende doodkisten! spot Kramer. Ha! Ha! De naam van Zakcheski staat misschien nog ooit eens in de kranten en Bielak krijgt een eervolle vermelding wanneer hij eindelijk op pensioen gesteld wordt!

Ik houd me al gereed om de eerste verzenbundel van Wiretski in ontvangst te nemen, «Het lied van de Wolken» of iets dergelijks. Lechek, die held, zal op een keer een avontuur beleven dat hem zo meesleept dat we van hem alleen nog een vlek olie zullen terugvinden...

— En wat zal er van jou overblijven? vraagt Grey.

— O, waarschijnlijk nog veel minder, de vliegtuigen die ik heb afgeschoten als jager niet te na gerekend! Als het oorlog wordt...

— Oorlog!

Het woord klinkt zwaar en tragisch in de zomernacht. Ze hebben er allemaal reeds aan gedacht en ook reeds besloten hun land te verdedigen als jachtvloot, indien het zo ver moest komen.

Ze zouden zich meten met de vreemdelingen, verkenningsluchten uitvoeren en zelfs de cavalerie bevechten, zoals Grey het deed. Ze denken heel even aan de gevaren... Brandend naar beneden komen moet wel geen pretje zijn, maar een vijandelijk eskader ontmoeten en het overwinnen is toch veel schoner...

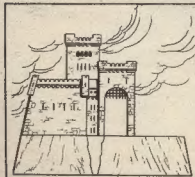
Zo denken ze ten minste en hun gedachten wijzen veel liever en langer bij de overwinning, dan bij het te pletter storten.

(Wordt voortgezet.)

GEHEIME BOODSCHAP

VOOR ONZE CLUBLEDEN

E G N O : G E I D R
D O M E T E E N E V
P G I R E O Y L U I
P G J E S W V T R N
D A S I V E S V C A
O R H A E G A Z O B
O R G O A N O Z D V
E L S A C E C E N L
H O N U N B A Z L G
E P E E D Z H Y E N

SENSATIONEEL!

Bouw zelf dit prachtig
FORT

(formaat 45 x 45 x 35 cm.) te bevragen bij de Firma Jacques OBRA en Cie, S. A., 37, rue Souverain Pont, te Luik. Het volledig spel met het plan wordt opgestuurd tegen de terugbetaling van 32,75 frs.

UIT DE MIER WINDSTREKEN

ZELFS NAPOLEON HAD ER GEEN ZEGGEN AAN!

NAPOLEON heeft legers verslagen, landen veroverd en lange tijd de alleenheerschappij regeerde over zijn land en buurlanden, doch Vrouw Mode week voor hem geen voet. In die tijd kwamen immers de mooie sjaals uit Kaschmir in de mode. Ze worden «Kaschmir» genoemd omdat ze in het dal van Cassemira (door de Perzen de gelukkige vallei genoemd) gegeven werden. Ze'n sjaal moest zes ellen lang zijn en zo ragfijn dat men hem door een vrouwenring kon trekken, Napoleon zei: «Halt, geen Engelse Kaschmir in mijn rijk! De vrouwen moeten het maar zonder sjaal doen, of er iets anders op vinden.»

Maar hij had buiten de waard gerekend! Geen meisje en geen vrouw kon nu nog mooi zijn zonder zo'n Kaschmir sjaal, die bovendien zo afdoend was tegen tandpijn, keelpijn en alle andere ziekten... Josephine, de vrouw van Napoleon, droeg ook Kaschmir en de veldheer was zo woedend dat hij de sjaal aan farden scheurde, wat niet moeilijk was. De volgende dag droeg ze er echter weer een andere! Napoleon inspecteerde de schat aan Kaschmir van zijn vrouw. Hij telde eigenhandig 330 stukke! «Het is toch mode», zei Josephine en Napoleon kapituleerde...

NIET ZO DOM!

WALTER is pas acht jaar en fiets iedere dag naar school, daar twee kilometers te ver is om te voet af te stappen. Op zekere dag ziet een baarmaan hem mistroostig naast zijn fiets staan: de ketting is er af gesprongen!

— Trek het je niet aan, jongen, zegt de vriendelijke baarmaan, ik maak dat wel even in orde.

De baarmaan legt de ketting terug op haar plaats en desmeurte daarbij natuurlijk zijn handen en broek.

— Volgend jaar ben je groot genoeg om 't zelf te doen, zegt hij. — O, ik kan het reeds, zei Walter, maar je maakt er je handen zo vuil mee...

ZET JE, KIJK EN BESTEL!

DE directeur van een grootwarenhuis in Pembroke (Ontario) heeft er iets op gevonden om het zijn klanten gemakkelijker te maken. De dames worden verzocht een klein vertrek binnen te komen, zich in een gemakkelijke zetel te zetten en naar een scherm te kijken... In kleurfoto's zien ze hier al de tentoongestelde waren voorbij defileren. De prijzen zijn eveneens aangeduid. De klant kijkt en doet haar keuze zonder zich te vermoeden door van de ene toonbank naar de andere te rennen!

GEEN ASSE MEER OP 'T TAPIJT!

DE moeders mopperen af en toe omdat ze overal asse vinden. De Duitsers hebben er iets op gevonden om het zij klanten gemakkelijker te maken. De dames worden verzocht een klein vertrek binnen te komen, zich in een gemakkelijke zetel te zetten en naar een scherm te kijken... In kleurfoto's zien ze hier al de tentoongestelde waren voorbij defileren. De prijzen zijn eveneens aangeduid. De klant kijkt en doet haar keuze zonder zich te vermoeden door van de ene toonbank naar de andere te rennen!

GESCHIEDENIS ZONDER WOORDEN

(Uit Familien-Journal.)

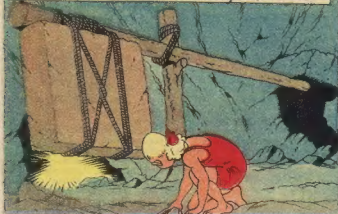
DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Terwijl Lambik op expeditie is, beleven Suske en Wiske allerlei avonturen in een geheimzinnige grot van het prinsdom Mocano...

Ondanks het verbod van het Rode Masker opent Wiske de val en bemerkt eveneens het vreemde lichtschijnsel

Dit hol is natuurlijk doorlichtgevend door microben verlicht. Maar van waar komt dat gekraak?... Wacht, ik zal er eens even met een stok in kloten!

Verdorie! Afgeknapt!

Verschillende reusachtige en afschuwelijke krabben kruipen uit het hol en bedreigen Wiske met hun vreselijke scharen

Wat 'n monsters!... Alleen hierboven zal ik veilig zijn

Oei! Mijn voet glijdt uit! Suske!!! Hulp! Hulp!

Oef! Dat is boffen! Ik hang vast! Als Suske nu maar vlug komt!

Suske heeft de zak naar de door het Rode Masker aangeduide plaats gesleept. Hij hoort nu de krenten van Wiske en snelt haar dadelijk te hulp

Wel, alle donders! Wiske heeft weer wat aangevangen! Houd moed, ik kom!

Lap en Lap!... Hemel, ik hou dit nooit vol!

Suske pas op! Daar, achter je!

Nu zijn we verloren!

(Wordt voortgezet.)

EEN JACHTHISTORIE

UIT DE MONDAINE WERELD. — Gisteren werd op het kasteel van Op-Neder-Over-Al-Stopseibeek, landgoed van de alomgekende miljonair M. Flupke, de jacht geopend. M. Flupke is een merkwaardig scherpshutter! Op één dag velde hij 48 hazen, 58 fazanten, 1134...

Op leven of dood

Verhaal van Thomas ALLUM

Geïllustreerd door R. REDING

Zonder een woord te
wisselen kwamen ze
naast. Brian rijden.
Plotseling...

Brian Swinton, een knappe onderofficier van het 9e Lancierscorps van Bengalen galoppeerde door de Bandharpas, een enge, naakte vallei die nabij de Noord-Westgrens door de steile bergen van de Himalaya sneed.

Het was reeds donker. Hier en daar hing een bleke ster aan de hemel. Brian geuilde van verveling. Sedert de vroege ochtenduren draafde hij reeds door de eenzame woeste streek, en tot het fort van Brest, zijn bestemming, was het nog minstens een uur.

Plotseling hinkte zijn paard. Hij stapte af, tilde de rechter voorpoot van zijn paard op en haalde met zijn pennemes heel voorzichtig een keitje uit de hoeve.

NU zal het beter gaan! zei Brian en verstomde, een beetje verschrkt door de echo van zijn stem die langs de rotswanden galmde.

— Klap! Klap! Klap! klonk het eensklaps veraf, maar toch dicht genoeg om te horen dat het paardenhoeven waren.

— Ruiters? murmelde Brian, te komen door de pas. Zouden het Pathans zijn?

Het was nooit veilig het in deze woeste grensstreek, waar talrijke benden huisden, tot een ontmoeting te laten komen en daarom aarzelde Brian Swinton niet langer om zijn paard een eind tussen de rotsen te leiden. Hij bond het vast en verborg zich een dertigtal meter lager.

Het duurde niet lang, of hij hoorde hoe de ruiters aan het andere eind van de pas afstegen, en hun paard op de hals klopten. Weldra zag hij de brede witte mantels van de Pathans in het donker opdoemen. Ze waren zeker met een twaalftal en allemaal goed gewapend. Brian keek toe en zag hoe de groep zich

in twee splitste en éne helft aan gene, de andere helft aan deze kant van de pas tussen de rotsen bleef liggen. Neen, daar konden allerminst vredelievende bedoelingen achter steken... Op wie zouden ze wachten? Welke karavaan zou er gemeld zijn?

O ja, in het Zuiden werden er grote feestelijkheden op touw gezet en waarschijnlijk wilden de kooplieden de pas 's nachts in het Noorden doortrekken, om hun waar tijdig aan de man te kunnen brengen.

Brian sprong op, nam zijn paard bij de toom en leidde het stil tussen de rotsblokken uit het zicht van de vreemdelingen. Met een wip zat hij in het zadel en stootte naar het Noorden in de hoop de karavaan te vinden. Onderweg vergewiste hij er zich van, of zijn revolver wel degelijk geladen was en luisterde scherp of hij nog niets hoorde. Hoe was het toch mogelijk dat de Pathans altijd ingelicht waren omtrent de reizen van de kooplieden door de pas?

De onderofficier bracht zijn paard tot staan en lei het oor in de wind... Ja,

dat was de langzame tred van kamelen. Enkele minuten later trok de kleine karavaan met zwaar beladen lastdieren voorbij. Brian stond recht in de stijgbeugels en schreeuwde:

— Halt!

Er werd verward door elkaar geroepen en gebromd en enkele mannen, misschien wel een zestal, klemden hun antieke geweren vaster in de handen en kwamen op hem toe.

Kooplied, riep Swinton, er liggen bandieten verscholen in de Bandharpas! Zo jullie om jullie leven nog een cent geven, keer dan om en overnacht op het fort van Brest!

Eerst bleef alles stil, dan steeg er een diepe zucht van verlichting op uit de borst van de kooplieden.

— We danken u van harte, sprak de koopman die aan het hoofd reed. U gaat toch wel met ons mee? Het fort van Brest ligt vlak bij.

— Ja, ik vergezel jullie! antwoordde Brian Swinton.

Terwijl de geleiders de zwaar geladen kamelen omdraaiden, zette Brian zich aan het einde van de stoet. Zijn blik viel op twee woest uitzienende kerels, die hem van het hoofd tot de voeten opnamen, en mekaar een blik van verstandhouding toewierpen... Zonder een woord te wisselen, kwamen ze naast Brian rijden.

— U reist ook met deze karavaan? vroeg Swinton.

— Wij zijn de gidsen! klonk het venijnig antwoord en op hetzelfde ogenblik zag Brian Swinton de punt van een zwaard voor zijn ogen flitsen.

Een woord en je bent er geweest! siste ene van de bandieten. Je bent onze grote chef Asaf Khan voor de voeten gelopen en dat zal je duur te staan komen...

Brian voelde zijn adem stokken in de keel. Hij begreep, dat hij in handen gevallen was van de bandieten, die de karavaan in een valstrik moesten lokken. Men greep zijn paard bij de toom en leidde het een eind van de karavaan weg. Het was te donker opdat een van de andere kooplieden er niets zou van gemerkt hebben... Vooral leer Brian Swinton een gebaar tot afweer kon maken, kreeg hij een harde slag op het hoofd en viel bewusteloos. Terwijl de ene bandiet de officier van zijn paard trok, gaf de andere het dier een klap, zodat het met een sprong wegstootte. Dan draafden ze in de richting van de Bandharpas.

★

Enkele tijd nadien kwam Brian weer bij kennis. Ruwe stemgeluiden drongen hem in het oor. Hij moest zich op de tanden bijten om de stekende pijn die hij in het hoofd voelde te overmeesteren. Hij bemerkte dat hij ontwapend was en schrijlings op het zadel van een der bandieten zat. De ongure kerels stonden in kring rond hem geschaard. Hoog boven hen zag hij de steile rotswanden van de Bandharpas.

— We hebben slecht nieuws, o Asaf Khan, sprak een ruiter. Je plannen werden door deze schurk gedwarsboomd! Hij heeft de kooplieden verwittigd die wij

tot hier zouden leiden. De karavaan is de weg naar het fort van Brest ingeslagen.

Asaf Khan een kleine, nietige figuur met een neus als een Turks zwaard, vloekte wel een minuut aan een stuk, dan riep hij:

— Hoe kon die vervloekte dat weten?

Zijn stem droeg ver en weerkaatste verscheidene malen tussen de granieten wanden.

— Bij Allah! We zullen hem radbraken, vierendelen en ophangen... en... Wellicht had de roverhoofdman nog een heel voorraad straffen, maar hij bedaarde en beval:

— Kom mee!

De rillingen liepen Brian Swinton over de rug en hij kreeg er kippenvels van. Wie zou trouwens Asaf Khan niet kennen? Dagreizen ver stond de roverkapitein om zijn sluwheid en wreedheid bekend. Hoe zou hij ooit levend uit de handen van die booswicht geraken?

Brian wachtte er zich wel voor te tonen dat hij bij kennis was en alles hoorde en zag... Hij moest die schurken te slim af zijn, maar hoe?

Ze waren nog niet lang op weg als het paard, waarop Brian zat, niet meer met de anderen mee kon en in de laatste rij galoppeerde. Het dier had een dubbele last te dragen en kon de snelheid van de anderen onmogelijk bijhouden.

Heel voorzichtig gliedde de handen van de officier onder het paard en maakten het zadel los. Hij zou wachten tot het gepaste ogenblik aangeboren was...

Enkele minuten later was het paard van Brian zo ver achter geraakt, dat

hij het erop waagde. Met één harde schop vloog het zadel van het paard en sleurde hem en de Pathan mee. De officier had zich hieraan verwacht en zat zo snel als de bliksem op de naakte rug van het paard, hij klemde de buik van het dier vast tussen de knieën, greep de teugels en stootte de tegenovergestelde richting uit.

Het duurde niet lang vooraleer de overige Pathans de teugels wendden om hun makker op te rapen. Ze vloekten als duivels en de stem van Asaf Khan roilde als een donder over de bergbruggen. Ze zetten de achtervolging in, doch Brian had reeds honderd meters voorsprong. Enkele kogels zoefden rond zijn hoofd, doch het was te donker en de rit te snel, opdat ze hun doel zouden raken. Brian gaf er zich echter reken-schap van, dat zijn paard te moe was om in die wedren de zege te behalen en hij dacht er over na hoe hij aan de gruwelijke wraakplannen van Asaf Khan zou kunnen ontsnappen. Het zou echter rap moeten gebeuren!

Plotseling hoorde hij een hevige losbranding, zijn paard zwijmelde en henikte pijnlijk. Brian sprong op de grond en het dier viel loodswaar neer; een kogel had zijn kniegewricht verbrijzeld. Vlug liep Brian Swinton tussen de rotsblokken aan de linkerkant van de pas. Hier was hij misschien voor enkele ogenblikken veilig en hij herkende ook de omgeving.

Een dof gerucht en wilde kreten deden hem omkijken. Een bandiet was met zijn paard tegen een vooruitspringende rots te pletter gelopen en

Brian kon er geen medelijden mee hebben!

— Dat zal je leren! grinnikte hij.

Brian rende op leven of dood voor zich uit, tot hij voor een bodemloze kloof stond. Er zat niets anders op dan er langs te gaan en, tot zijn grote vreugde ontwaarde hij een lianenbrug, die dwars over de kloof gespannen was.

Brian bekeek de pijlers van de hangbrug en ruktte er aan uit alle kracht. Dan verschoof hij zich tussen het struikgewas. Vijf seconden later waren de Pathans daar! Brian hoorde weer de stem van de hoofdman:

— Die is er natuurlijk niet ingesprongen!

De rover hoofdman wipte op de broze brug en zijn mannen volgden hem dapper. De officier wachtte tot ze allemaal ongeveer in het midden van de brug waren, verliet zijn verstek en begon weer uit alle macht aan de lichte pijlers van de brug te schudden. De bandieten riepen en schreeuwden dat horen en zien verging. Enkele vielen en anderen wilden terug, doch Brian schudde met de moed en de kracht der wanhoop. Een hevige gekraak en de pijlers begaven. De rovers stortten in de diepte.

Hun angstgehuil klonk rauw en akelig in de nacht en de echo weerkaatste het tientallen keren tussen de bergwanden. Dan werd alles doodstil. Brian Swinton kuiste met zijn mouw het zweet van zijn voorhoofd en huiverde... Hij ging op een rotsblok zitten en keek naar de hemel... toen verscheen er een zweem

van een glimlach om zijn mond. Brian Swinton sprong op het paard van een der bandieten — in hun haast hadden ze deze zonder bewaking achtergelaten — en dreef de anderen voor zich uit...

Enkele uren later bereikte hij het fort van Brest.

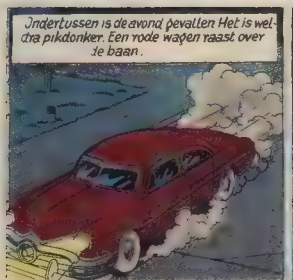
Brian wacht tot ze in het midden van de brug waren...

De raadselachtige Signor Barelli

De toneelspeler Barelli heeft zich hals over kop in een detectiegeschiedenis geworpen die voor hem nog slecht zou kunnen uitvallen...

Tekst en tekeningen

van Bob DE MOOR

Wat eten wij in het jaar 2000?

MAMA is radeloos en papa woedend, want baby (drie jaar oud) heeft het rantsoen voedselpillekens van heel de familie voor een week ingeslikt! Waarom laat men die tabletten ook rondslingeren?

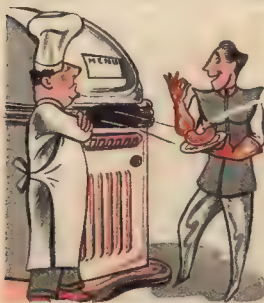
De humoristen beweren met een zuurzoet glimlachje, dat dergelijke drama's in het jaar 2.000 schering en inslag zullen zijn! Er zijn lekkerbekken die bij de gedachte alleen, zo een paar pillen met apothekersmaak op hun bord te krijgen, nu reeds nachtmerries hebben. Ze hoeven zich nachts geen zorgen te maken, want ook over 50 jaar zal de pot nog wel wat anders schaffen dan vitaminetabletten!

DUIZENDEN PER DAG?

HET is zeker mogelijk in een klein volume al de nodige grondstoffen te persen die we nodig hebben, doch ons lichaam kan dit niet verteren zonder een minimum van 1.800 calorieën per dag. Deze zijn nodig om de warmte te verspreiden, die het lichaam nodig heeft, om het voedsel te verbranden. Ons lichaam werkt immers zoals een motor en deze kan ook niet lopen zonder brandstof. Suiker en vet zijn de steenkool en, om ons lichaam deze noodzakelijke brandstof te geven, moeten we minstens 750 gr. uitgezocht voedsel nemen. Hoeveel pillen zouden we wel niet moeten slikken, vooraleer we 750 gr. bij elkaar hebben?

DE RADARKEUKEN

ALLES moet vlug gaan, ook in de keuken, dus zal men daar radar gebruiken! Totnogtoe wordt er gekookt op een vuur van steenkool, gas en ook electriciteit. Ons brood geurt hierdoor zo smakelijk en het vlees wordt bruin om je te doen watertanden. De doordringende radarstralen braden het voedsel deel na deel zowel van bin-

De worstjes vliegen gekookt in je mond...

nen als van buiten; hierdoor wordt hun uitzicht en smaak helemaal anders. Een biefstuk van 300 gr. bakken duurt slechts 45 seconden en op 2 minuten braden we een stuk vlees van 3 kilogram. Maar is ons rantsoentje in een omnesien gebakken, het ziet niet goudgeel of bruin, maar grijs!

In Amerika zijn er reeds een honderdtal restaurants en gaarkeukens, die een radarinstallatie hebben. Ook zijn er au-

tomatens die, als je er een geldstuk in werpt, je een « hot-dog » (worstje) of een « hamburger » (een balletje gehakt vlees) voorschotelen dat met radar gekookt werd.

Vlug koken heeft natuurlijk zijn voordelen, maar ik zie onze huismoeders die zo trots zijn wanneer ze een goudgeel gebraden haantje kunnen op 't tafel zetten, geen genoeg nemen met grijs vlees. En zouden de mannen van het jaar 2.000 werkelijk een kleurloze biefstuk voor lief nemen? Ik geloof het niet en er is ook geen reden om aan te nemen dat onze ogen (want men eet toch eerst met de ogen), onze neus en ons gehemelte over vijftig jaar minder gevoelig zouden zijn.

ZULLEN VEESTAPEL, BOOMGAARDEN EN MOESTUINEN VERDWINEN?

THANS leven er 2.250.000.000 mensen op de aarde en, indien alles goed gaat, zouden er 5 miljard zijn in het jaar 2.000. Overbevolking en hongersnood zeggen de enen, geen pood zeggen sommige chemisten, wij zullen er wel voor zorgen! Professor Roehow, een Amerikaans scheikundige, zegt dat de aarde 15 miljard mensen kan voeden, indien ze goed geëxploiteerd wordt. We moeten terug bossen planten, wat trouwens voortdurend gedaan wordt, en dan eten we hout! Houtcellulose wordt tot suiker omgewerkt en 350 kgr. hout geven 50 kilogram suiker. Daar de koeien niet meer zoveel kunnen leveren dan ze eten, zouden ze afgeschaft worden. We zouden ook geen eieren meer hebben en groenten, fruit en vis zouden we als chemische poedertjes mogen verorberen!

Sedert 1944 produceert men in Jamaica gist, die in de voedingsmiddelen kan gebruikt worden, en uit stikstof (die in de lucht is) getrokken wordt. De Duitsers zijn er in, geslaagd synthetische boter te maken; 100 ton paraffine geven 40 ton boter en andere scheikundigen denken er reeds aan ons zeevoer als koud gerecht op te dienen...

Het is wel waar, dat het rijk van de scheikunde het rijk der onbegrensde mogelijkheden is doch, of het nu allemaal zal verlopen zoals de chemisten het zien, valt sterk te betwijfelen.

Waarom zouden er over vijftig jaar geen weiden meer zijn waarin veeleens dertelen en koeien grasen? Een humorist zou kunnen opmerken dat het dan eigenlijk niet de moeite was het elektrisch melken uit te vinden? En wie zou er in alle eerlijkheid durven beweren dat hij uitsluitend eet om te leven? Waarom niet toegeven dat we wel eens graag aan rijk beladen tafelen zitten en

350 Kgr. hout voor 50 Kgr. suiker.

dat de geuren van een lekker maal onze neus aangenaam kittelen? Wie zou er over vijftig jaar in ons land liever een tube tabletten zien, dan een boom vol bloeiende appels? En dat in het land van Brueghel en Pallieter over een halve eeuw meer waarde zal gehecht worden aan een apothekersrekening, dan aan een pint schuimend bier, of een glas heerlijke rode wijn is weinig waarschijnlijk. Integendeel, met alle technische middelen waarover we dan beschikken en met de culinaire kennis die we zullen biggewonnen hebben, moet het mogelijk zijn over vijftig jaar de kleuren en de geuren van onze spijzen zo te kiezen en samen te stellen, dat een Brueghel en zelfs een Rubens er nog veel plezier zouden aan beleven!

Boter uit steenkool...

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX De Gouden Sfinx

Alex, die opricht gekregen had de geheime organisatie «De Gouden Sfinx» te ontmaskeren, viel in de handen van de bende. Maar Senoris belagert de tempel.

TEKST EN TEKENINGEN

VAN JACQUES MARTIN

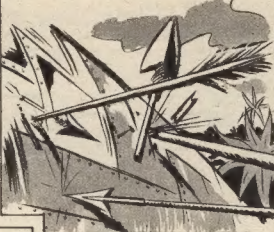
DE VUURSCHOTELS of het raadsel van de vliegende schijven

Jess Winter, die op zoek is naar een vliegende schotel, wordt gewaarsd
te landen in volle brouse. Een groot gevaar hangt boven zijn hoofd...

Jess krijgt nog nauwelijks de tijd zich
in zijn toestel buiten het bereik van de
pijlen en speren te verschansen.

De primitieve wapens ketsen
af op het vliegtuig.

Ik hoop dat ze dit spelletje
stop zetten, anders zit ik hier
voor lang...

Hij vermoedt niet dat zijn
vrienden hem zoeken.

Dat is geen gewoon
vliegtuig.

Nee, het is een heli-copter van de
marine! Dank zij dit toestel zul-
len wij dicht bij onze ongelukkige
vriend kunnen geraken, indien
wij hem terugvinden natuur-
lijk...

Met dit ultra-modern toestel wordt de
vliegroute die Jess moest volgen, ge-
observeerd.

Mijn goede Jess, waar mag
je wel zitten?...

Lang vliegen ze in zigzag en Billy
heeft al wel twintig maal zijn vriend
menen te ontdekken...

Ten lange laatste...

Ik hoor geronk... De
Indianen schieten
niet meer!

Weldra stijgt Billy uit de
heli-copter die dicht bij het
jachttoestel geland is.

Ik heb je toch gevonden!

Ik vroeg me af hoe
ik uit deze situatie
zou geraken.

Ze weten waar de vliegende
schotel gevallen is!...

We moeten hen zien
vóór te zijn!

Jess brengt de profes-
sor in korte woorden
op de hoogte van zijn
avontuur...

Ze kunnen niet vermoeden dat hun
vijanden reeds zo dicht bij het
doel zijn!

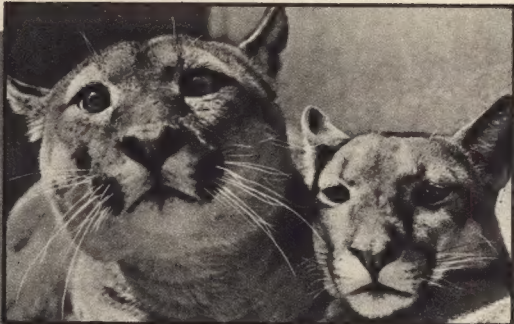

We zijn
er

(Wordt voortgezet.)

HET LEVEN DER DIEREN

« LA VIE DES ANIMAUX ».

uitgegeven door LAROUSSE in twee prachtige delen, is onmisbaar voor al wie wens van nabij kennis te maken met het leven van de dieren. De Franse teksten zullen wel te moeilijk zijn voor onze jonge lezers, doch de 1.000 foto's en platen die de boeken verlichten kunnen ook zij bekijken. Sommige foto's onthullen ons het doen en laten van dieren waarvan wij het bestaan zelfs niet vermoeden. Het leven van dieren, zo grote als kleine, wordt er op boeiende wijze in beschreven en zal zelfs diegenen boeien, die zich tot hertoe weinig tot de studie van de natuurkunde aangetrokken

voelden. Weten we eigenlijk waar de hond vandaan komt? Waarom de leeuw de koning van de dieren is? Of de pharaonachtig werkelijk ongevoelig is voor de beten van giftige slangen? Hoe een koraalrif groeit? Welke kleine dieren er in de menigvuldige schelpjes woonden die we aan het strand vinden? enz., enz. Het zijn vragen die ons bezighouden of problemen die we graag zouden doorgronden. « LA VIE DES ANIMAUX » geeft hierop het klare antwoord. « LA VIE DES ANIMAUX » is bovendien smaakvol ingebonden, een rijke aanwinst voor jullie bibliotheek.

GOED NIEUWS VOOR ONZE TONGERSE LEZERS

In Tongeren kenden de twee eerste filmvertoningen die « Kulfje » ingericht heeft in het Ciné Forum groot succes. Er was een echte Kulfjesstemming.

De derde vertoning gaat volgende **Donderdag** door, om **2 uur**. Op het programma staat: « De 23 dagen van Dodo », een komische militaire film! Dat belooft iets rijns te worden! Iedereen bringe zijn vrienden en kennissen mee! Er worden vele nieuwe prijzen verloten!

DE JONGENS EN MEISJES VAN SINT-TRUIDEN!

krijgen nu ook de kans een Kulfjesfilmvoorstelling bij te wonen in het Ciné CASINO, om **2 uur**, iedere **Donderdagnamiddag**. Er is telkens een prachtig programme en een mooie tombola. Alle Kulfjesvrienden uit Sint Truiden en omgeving trekken iedere **Donderdagnamiddag** naar het Ciné CASINO!

NOOIT HEB JE JE ZO VERMAAKT!

met een gezond spel, dat niet gevaarlijk is en bij groot en klein een gulle lach ontlokt.

Geef de jongens een prachtig cow-boypak in levendige kleuren. Het is onverslijtbaar en zal maandenlang veel pret bezorgen.

BESTELBON

Gelieve me onmiddellijk te zenden, tegen terugbetaling, met de verzekering dat U het terugneemt wanneer ik niet tevreden ben :

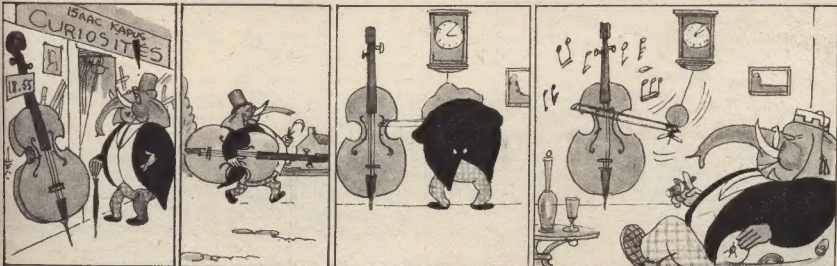
- 1) Een eenvoudige uitrusting bestaande uit :
 - 1° Een cow-boybroek uit Texas, versierd met rood, geel en bruin leder, vilt en vergulde spijkers;
 - 2° Een bijpassende bolero-vest, met in leder, voorste uit Schotse stof;
 - 3° Gordel met pistooltas uit soepel leder, in 't wit of in een andere helle kleur;
 - 4° Een colt (ongevaarlijk), voor de prijs van Frs. 285.—
- 2) Een volledige uitrusting bestaande uit :
 - de hierboven gemaakte delen MET :
 - 5° Een grote Buffalo Bill hoed in mooi vilt;
 - 6° Een lasso Rodso;
 - 7° Een Colorado-halsdoek in levendige kleur,
 - voor de prijs van Frs. 393.—

Maat :
Stuur dit dadelijk terug (aanval vermelden) aan de
Ets. R.G.S., Genevestraat, 496 T, Brussel
Tel. 15.68.71.

KULFJE

Administratie, Redactie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel. — Uitgever-Directeur : Raymond LEBLANC. — Druckerij : C. VAN COTTENBERG, Keizerstraat, 12, Nederland. W.A. Palm, Boekenimport en Export C. V., Zeestraat, 65, Den Haag.

DE GOEDE CHOCOLADE "Cote d'Or", PRESENTEERT JULLIE :
De Lotgevallen van Mr Coudor : Mr COTDOR WORDT MUZIKAAL !

Maar terwijl de kogels rond zijn oren fluiten, telt de professor in zijn schuilplaats het aantal schoten...

Verduiveld! Hij heeft nog vier kogels! Wat gedaan?

Geef je over! Je hebt niet de minste kans!

